

Hồi 43

Đoạn hồn Thất Trùng Thiên

N

ộc Biển Thước vừa nghe đối phương là Tây Bắc Phong, bất giác mặt mày xám ngắt, người run lên lẩy bẩy.

Hơn nữa, Tây Bắc Phong phun hết chất nước quả đào ra ngoài, rõ ràng đã biết trước có độc, dùng nội lực dồn nước quả lại, chất độc không sao lan ra được.

Độc Biển Thước thì không đủ trình độ nội lực ấy, cần phải vào nhà để uống thuốc giải.

Đào Tiểu Hồng bỗng lên tiếng hỏi:

- Lâu tiền bối, hai người bị ném xuống sông là ai vậy?

Tây Bắc Phong gằn giọng:

- Điều đó thì phải hỏi y mới biết. Nếu y không chịu nói, lão phu cứ ngồi miết ở đây với y, tin chắc nếu không có thuốc giải thì y ắt phải đuối chân trợn mắt thôi.

Đào Tiểu Hồng giật mình:

- Trong quả đào có độc ư?

- Còn phải hỏi! Lão phu tin chắc hai người trẻ tuổi bị ném xuống sông cũng bị trúng độc trong quả cây mà mất sức kháng cự.

Độc Biển Thước điếng hồn:

- Lão tiền bối, tại hạ quả tình không dám đối gạt, hai người kia chính là bộ thuộc của tại hạ, bởi vì phạm...

Tây Bắc Phong bực tức:

- Người chỉ có thể đặt điều đối gạt kẻ khác thôi. Lão phu thân phận như thế nào làm sao mà ngươi qua mặt được chứ!

Độc Biển Thước lòng nóng như thiêu đốt:

- Lão tiền bối không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm sao hơn!

Tây Bắc Phong cười khẩy:

- Lão tiểu tử, ngươi quả thực chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không? Nếu hai người trẻ tuổi ấy mà là bộ thuộc của ngươi, hà tất phải tốn công sử dụng đến độc quả, qua đó đủ chúng tỏ võ công của hai người ấy cao hơn ngươi xa...

Độc Biển Thước cố giữ bình tĩnh, nghiêm chỉnh nói:

- Lão tiền bối đã cố tâm định tội thì tại hạ chẳng còn gì để nói nữa...

Tây Bắc Phong buông thõng:

- Tiểu Hồng, trước tiên hãy chế ngự y với thủ pháp như bẻ đầu gà kẹp vào cánh, rồi điễm huyết, lấy gậy ông đập lưng ông...

Độc Biển Thước thốt người:

- Lão tiền bối...

Tây Bắc Phong đứng dưng:

- Phương pháp ấy chính là do ngươi đã sáng chế ra, lão phu chẳng qua chỉ bắt chước thôi, nhưng tin chắc mùi vị chẳng dễ chịu đâu!

Đào Tiểu Hồng đi đến trước mặt Độc Biển Thước, bồng vung tay chộp vào bả vai y.

Độc Biển Thước cười khẩy, thầm nghĩ:

- Lâu lão tặc thân thủ cao siêu đã đành, nhưng tiện nhân ngươi đi theo lão ta bắt quá chỉ vài tháng thì cao hơn được là bao, ta đành mạo hiểm thử xem...

Y lẹ làng nghiêng người, xuất thủ nhanh như chớp, chộp ngược lại bả vai Đào Tiểu Hồng.

Đào Tiểu Hồng bật kêu lên tiếng kêu sảng sốt, như không ngờ Độc Biển Thước lại dám phản kháng, vai phải đã bị nắm giữ.

Độc Biển Thước buông tiếng cười gằn, nguyên thế không đổi, tay trái chống xuống đất với thế Quy vị liền trù lướt ngang ra xa một trượng, lớn tiếng nói:

- Lão tặc, muốn thị sống hay là chết.

Tây Bắc Phong thoáng biến sắc mặt:

- Tiểu Hồng ơi, quả là đạo cao một thước ma cao một trượng, lão phu không cứu được nữa rồi!

Đào Tiểu Hồng rần giọng:

- Xin tiền bối cứ ra tay, vẫn bối cam đành chịu chết cũng phải cứu lấy hai người kia...

Độc Biển Thước giật mình thâm nhủ:

- Nếu lão tặc này thật sự không màng đến sự sống chết của Đào Tiểu Hồng mà động thủ, mình chẳng tài nào thoát khỏi được...

Nghĩ đoạn, lại kéo Đào Tiểu Hồng lui ra xa thêm ba trượng nữa, đồng thời cất tiếng hú dài, đó là ám hiệu triệu tập bộ hạ.

Ngờ đâu Tây Bắc Phong chẳng những không đứng lên, trái lại còn bật ngựa ra sau, hai tay bợ lấy đầu nằm xuống đất, gác chéo hai chân nói:

- Lão tiểu tử, ngươi tưởng có thể chạy thoát ư?

Độc Biển Thước vô cùng hoang mang thâm nghĩ:

- Với hành vi nghĩa hiệp của lão ta lẽ nào lại có thể hy sinh Đào Tiểu Hồng, chẳng rõ lão tặc này định giở trò quái quỷ gì đây?

Trong thoáng chốc, từ bốn phía đã xuất hiện mười mấy gã đại hán, cùng hướng về Độc Biển Thước ôm quyền thi lễ và nói:

- Quảng đương gia có điều chi dặn bảo?

Độc Biển Thước trầm giọng:

- Hãy liền thủ lấy mạng lão tặc kia cho ta, dứt khoát không được để chạy thoát...

Đoạn kéo Đào Tiểu Hồng toan bỏ đi. Ngờ đâu, Đào Tiểu Hồng chợt nhẹ vung tay, Độc Biển Thước bỗng cảm thấy bàn tay trơn trượt, Đào Tiểu Hồng đã thoát khỏi sự kiềm chế của y.

Độc Biển Thước kinh hãi, vừa định ra tay lần nữa, Đào Tiểu Hồng cười khẩy nói:

- Lão còn kém xa lắm!

Chỉ nghe "bốp" một tiếng, huyết Phong Phủ đã bị đánh trúng một chưởng, hần liền đứng ngậy ra như tượng gỗ.

Bấy giờ mười mấy gã đại hán cũng đã lao về phía tây bắc Phong, song Tây Bắc Phong vẫn gác chéo hai chân, thản nhiên nói:

- Hãy quay lại mà xem chủ nhân của các ngươi kìa...

Mười mấy gã đại hán ngoái lại nhìn, bất giác cùng giật mình kinh hãi.

Tây Bắc Phong điềm đạm nói:

- Các ngươi hãy tự lượng sức mình, xem có tư cách để động thủ với lão phu chăng?

Trong số một đại hán trăm giọng nói:

- Xin hỏi tiền bối đại danh xưng hô thế nào?
- Tây Bắc Phong.

Gã đại hán tái mặt, vội cúi đầu xá:

- Xin lão tiền bối lượng thứ cho, chúng tiểu nhân vốn là người của Thất Trùng Thiên, phụng mệnh chủ nhân ở đây canh giữ vườn cây, không hề biết trong quả có độc, đây hoàn toàn là âm mưu của Độc Biển Thước cả!

Tây Bắc Phong nghiêm giọng:

- Hai người trẻ tuổi bị ném xuống sông là ai?
- Nghe đâu nam tên là Nhạc Quần, nữ là...

Tây Bắc Phong vụt đứng lên, lướt đến trước mặt Độc Biển Thước, hai tay cùng lướt vung lên, hai cái tát tai đánh y văng ra xa ngoài ba trượng, trăm giọng nói:

- Tiểu Hồng, hãy cấp lấy hần, đi cứu người mau!

Đoạn quay sang mười mấy gã đại hán nói tiếp:

- Các ngươi đi chuẩn bị thuyền mau lên!

Độc Biển Thước lúc này sắc mặt đã trở nên đỏ tía như say rượu, hiển nhiên đã trúng độc rất nặng.

Đào Tiểu Hồng điếm huyết xong, xách y lên thuyền, do mấy gã đại hán hướng dẫn, chèo ra đến chỗ đã ném Nhạc Quần và Hồ Tiểu Điệp xuống.

Đào Tiểu Hồng đích thân xuống nước, lặn xuống đáy sông, tìm suốt nửa buổi trời mà vẫn chẳng thấy tông tích chi cả, bất giác vô cùng kinh hãi.

Nàng đành trôi lên báo lại với Tây Bắc Phong.

Tây Bắc Phong rúng động cõi lòng, quay sang Độc Biển Thước với giọng sắc lạnh nói:

- Quảng Sâm, thật ra ngươi đang giở trò gì thế hả? Hai người kia đâu?

Độc Biển Thước sợ hãi:

- Lão tiền bối, hai người ấy quả là đã ném xuống tại đây, hơn nữa lại còn buộc đá to, dù có trôi đi cũng không thể xa lắm, trừ phi họ tự thoát thân được.

Tây Bắc Phong lạnh lùng:

- Quảng Sâm người rất là lăm mụ mọ, lão phu chẳng thể không đề phòng, chúng ta hãy cùng xuống sông mà tìm, nếu không tìm thấy thì người đừng hòng sống.

Đoạn ra lệnh cho tất cả mọi người xuống sông tìm kiếm.

Lại nói về Nhạc Quần và Hồ Tiểu Điệp bị chìm xuống đáy sông, mặt đối mặt nhau, thoát đầu hai người đều rất lo lắng, song nghĩ đến sự sinh tử gần như hoàn toàn nằm trong tay mình, lập tức trở nên bình tâm tĩnh khí, cùng trao đổi với nhau tiếng lòng an ủi qua ánh mắt.

Hai người đều hiểu rằng, giữ được tâm bình khí hòa thì sẽ có thể kéo dài thời gian phong bế hơi thở.

Nhất là Hồ Tiểu Điệp, nàng đã thâm thương trộm nhớ Nhạc Quần từ lâu, phen này bởi đời trước đã thuận hòa nên hai người cũng trở nên gần gũi nhau hơn, đối với nàng thật là cơ may trời ban.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến nàng phải dồn hết mọi khả năng để hai người thoát khỏi tai nạn này mà tiếp tục sống. Nàng có muôn vàn lời muốn tỏ bày với Nhạc Quần.

Nhạc Quần cảm thấy vô cùng bứt rứt, bởi bị sa bẫy của hạng tép riu như Độc Biển Thước, thật chẳng cam tâm chút nào. Đồng thời chàng cũng thấy rất có lỗi với Hồ Tiểu Điệp, thế là chàng bèn dùng ánh mắt để biểu lộ niềm áy náy của mình, ý muốn nói rằng:

- Tiểu Điệp, ngu huynh thật là bất tài vô dụng, đã làm nhục đến uy vọng của sư môn và thật có lỗi với nàng...

Hồ Tiểu Điệp cũng với ánh mắt trả lời:

- Nhạc đại ca, mặc dù chúng ta hiện đang trong cơn nguy khốn, nhưng tiểu muội không bao giờ muốn chết, ánh mắt đại ca ấm áp như nắng xuân, dịu dàng như gió sớm, cuộc đời tiểu muội chẳng thể thiếu vắng đại ca!

- Tiểu Điệp, hãy lượng thứ cho ngu huynh! Kẻ bất tài như ngu huynh đâu xứng đáng đón nhận sự tôn sùng của Điệp muội. Ngu huynh chỉ là một kẻ không mấy xem trọng tình cảm, chẳng hạn như đối với Thủy Linh Uyên, ngu huynh là kẻ tàn nhẫn và ngông cuồng, chỉ biết bó tay day dứt và hổ thẹn với Thủy Linh Uyên...

- Nhạc đại ca có biết tiểu muội hiện đang tự đặt mình vào cương vị một người vợ của đại ca chăng? Chẳng hạn như Thủy Linh Uyên, rất có thể nàng ta ngán ngấm cái bụng to chềnh ềnh kia, nhưng tiểu muội thì biết bao ngưỡng mộ, giá mà tiểu muội cũng được như vậy... thì hãnh diện biết mấy...

- Tiểu Điệp, chúng ta phải dồn hết nỗ lực cuối cùng, không thể để cho tử thần cười đắc ý...

Thế nhưng, sức ép dưới đáy sông quá nhanh, mà lại bị trói quá chặt, không thể nào vận hành chân khí để bứt đứt dây trói được.

Đột nhiên, chuyện lạ xuất hiện, chỉ thấy một áng mây đen tà tà từ trên ập xuống phủ trùm lên hai người, phạm vi không dưới ba trượng.

Bạch tuộc chẳng? Trong thoáng chốc dịch thể đen kịt ấy đã bao trùm hai người, dù mặt đối mặt cũng không còn nhìn thấy nhau được nữa.

Hai người đang kinh dị, Nhạc Quần bỗng cảm thấy có một sức mạnh ghê gớm kéo giật dây trói, lát sau đều đứt cả ra.

Đồng thời, chàng cảm thấy huyết đạo đã được giải khai, nào ngờ ngay khi ấy nước bỗng xô mạnh, chui vào miệng chàng mấy ngụm khiến chàng hôn mê bất tỉnh.

Khi hồi tỉnh lại, chàng phát giác mình đang nằm trong một bụi lau sậy bên sông, bèn chui ra nhìn quanh. Bốn bề vô cùng hoang vắng.

Chàng biết mình trong khi hôn mê đã bị dòng nước cuốn trôi đi rất xa, chẳng rõ Hồ Tiểu Điệp có thoát nạn được hay không?

Chàng lập tức men theo bờ sông phi thân về hướng thượng nguồn, lát sau phát hiện một người nằm ngửa sát bờ sông, nửa người trên bờ, nửa người dưới nước.

Nhạc Quần mừng rỡ, biết chắc đó là một phụ nữ, bởi đàn ông chết đuối thông thường là nằm úp, rất có thể là Hồ Tiểu Điệp, chẳng rõ có còn cứu được không?

Nhạc Quần lao nhanh tới, lòng tràn ngập hy vọng, bởi kẻ bị chết đuối thì làn da trắng nhợt và thoáng màu xanh tím, còn thiếu nữ này không phải như vậy.

Chàng vội ngồi xổm xuống thăm mạch, vẫn còn đập khe khẽ, bất giác mừng rỡ như thắm:

- Quả là trời cao giúp đỡ, mình phải truyền chân khí cho nàng ngay.

Chàng nhẹ nhàng lật người nàng lại, đặt hai bàn tay lên lưng, từ từ đưa chân khí vào cơ thể nàng.

Lát sau, tim mạch nàng đã trở lại bình thường, Nhạc Quần thu tay về, xách nàng trút ngược xuống, nước từ trong miệng trào ra lênh láng.

Sau đó đặt nàng nằm thẳng dưới đất, bắt đầu áp dụng phương pháp truyền hơi thổi ngạt.

Nhạc Quần vô vàn áy náy nhìn vào mặt nàng lẩm bẩm:

- Tiểu Điệp, suýt nữa thì ngu huynh đã phải ân hận suốt đời...

Chợt chàng giật nảy mình kinh hãi khi nhận ra ra thiếu nữ này không phải Hồ Tiểu Điệp, mà là Hắc Liên Hoa Lãnh Tinh Như.

Chẳng phải chàng không quan tâm đến Lãnh Tinh Như, nhưng trong khi đang lo lắng cho sự sống chết của Hồ Tiểu Điệp thì sự xuất hiện đột ngột của Lãnh Tinh Như khiến chàng hết sức thắc mắc.

Rồi thì Lãnh Tinh Như cũng hồi tỉnh, mở choàng mắt ra nhìn, bật lên một tiếng sảng sốt, lập tức nhào vào lòng Nhạc Quần và xúc động nói:

- Sư huynh, tiểu muội... đã chết... rồi ư?

Nhạc Quần nhẹ đẩy nàng ra, nghiêm mặt:

- Sư muội sao lại ra nông nỗi này?

Lãnh Tinh Như hậm hực:

- Tiểu muội đi ngang qua một vườn cây ăn quả, vì khát nước nên đã hái mấy quả ăn, ngờ đâu trúng phải kịch độc và bị người ném xuống sông, thật chẳng ngờ lại không chết...

Nhạc Quần ngơ ngẩn:

- Vườn cây đó không phải của lệnh tôn sao?

Lãnh Tinh Như kinh ngạc:

- Ai bảo vậy?

Nhạc Quần trầm giọng:

- Độc Biển Thước phụng mệnh của lệnh tôn canh giữ vườn cây. Y đã phải tốn mười mấy năm tâm huyết mới nghiên cứu ra phương pháp đưa chất độc vào quả cây, với âm mưu hãm hại cao thủ võ lâm...

Lãnh Tinh Như lắc đầu:

- Rõ là lão toét! Nếu quả thực như vậy, lẽ nào ngay cả tiểu muội cũng chẳng buông tha? Đại ca đừng tin lời lão tặc ấy!

- Vậy thì chúng ta hãy mau đi tìm Hồ Tiểu Điệp, ngu huynh với nàng ta cùng bị mắc lừa và bị trói ném xuống sông...

Lãnh Tinh Như ngạc nhiên:

- Hai người đã bị trói chung với nhau, làm sao lại lạc mất?

Nhạc Quần bèn thuật lại mọi sự vừa qua. Nghe xong, Lãnh Tinh Như kinh hãi:

- Thôi rồi, đó là loài bạch tuộc ngàn năm, to lớn kinh khủng, kể chi là một người, dù là một con bò cũng bị nó nuốt chửng. Nhạc sư huynh mạng lớn mới thoát chết, có lẽ nàng ta đã bị bạch tuộc ăn thịt rồi, đừng tìm kiếm cho uổng công.

Nhạc Quần trầm giọng:

- Dầu thế nào thì chúng ta cũng phải hết lòng tìm kiếm, biết đâu sẽ có kỳ tích xuất hiện...

Lãnh Tinh Như lắc đầu:

- Cũng được, chúng ta đi ngay thôi!

Hai người lập tức phóng nhanh dọc theo bờ sông. Nhạc Quần hậm hực nói:

- Tại sao Độc Biển Thước lại mao danh lệnh tôn mà tàn hại đồng đạo võ lâm?

Lãnh Tinh Như thoáng ngẫm nghĩ:

- Lý do rất đơn giản, đương kim cao thủ võ lâm đại đa số đều có gặp gỡ nhau, chỉ gia phụ là đã ẩn cư suốt mấy mươi năm ở Thất Trùng Thiên, cách biệt với đời, Độc Biển Thước bất luận đặt điều nói dối như thế nào, tạm thời cũng khó thể bại lộ được...

Nhạc Quần gật đầu:

- Cũng có lý, nhưng theo ngu huynh thì Độc Biển Thước hẳn là có chỗ dựa, không thì lão ta chẳng đủ can đảm làm vậy đâu!

Lãnh Tinh Như trầm ngâm:

- Cũng chưa hẳn. Độc quả của Độc Biển Thước hết sức ghê gớm, một khi đã ăn vào mà không có thuốc giải của lão ta, chẳng một ai sống được. Vậy thì lấy ai vạch trần âm mưu của lão ta nữa chứ?

- Vườn cây ấy cách đây bao xa?

Lãnh Tinh Như ngoái lại nhìn:

- Hiện chúng ta đang đi về hướng thượng nguồn, vườn cây đó ở dưới hạ lưu.

Nhạc Quần liền chững bước:

- Vậy chúng ta hãy quay trở lại đi!

Lãnh Tinh Như trầm ngâm:

- Sư huynh, theo tiểu muội thì khỏi phải tìm kiếm nữa. Thử nghĩ hai người bị trói chung với nhau, nếu Hồ cô nương không bị bạch tuộc nuốt sống thì dòng nước cuốn trôi cũng phải ở gần đây, không thể nào trôi đi xa được.

- Điều ấy ngu huynh cũng biết, nhưng ngu huynh phải cố gắng hết sức mình, còn thiên mệnh ra sao thì đành cam chịu!

Lãnh Tinh Như nghiêm túc:

- Sư huynh, nếu tiểu muội là sư huynh, không bao giờ lại để phí thì giờ một cách vô ích như vậy, bởi vì đại hội Thất Trùng Thiên đã bắt đầu, sư thúc cùng Lâu tiền bối mọi người hẳn đã đến nơi. Và lại tiểu muội vừa nghe được một nguồn tin chẳng lành...

Nhạc Quần thoáng giật mình, chột chững bước nói:

- Nguồn tin gì vậy?

Lãnh Tinh Như nghiêm giọng:

- Nghe đâu có mấy tên ma đầu định thừa lúc gia phụ chiều khai đại hội Thất Trùng Thiên để ám toán Tư Mã sư thúc và Lâu tiền bối...

Nhạc Quần cười khẩy:

- Gia sư và Lâu tiền bối là những bậc cao nhân, lẽ nào bị người ám toán một cách dễ dàng như vậy được?

Lãnh Tinh Như nghiêm chỉnh:

- Tục ngữ có câu "minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng". Con người dù tinh minh đến mấy cũng chẳng thể nào luôn luôn cảnh giác mà không bao giờ bị thất thố cả!

Nhạc Quần gật đầu:

- Cũng đúng! Mãnh hổ cũng có lúc ngủ say, chúng ta phải tức khắc tìm cách đối phó mới được!

Rồi lại băn khoăn:

- Nhưng Hồ Tiểu Điệp giờ chưa biết sống chết ra sao, ngu huynh làm sao yên tâm được?

Lãnh Tinh Như kéo tay chàng:

- Đi mau thôi! Đẳng nào thì sự sống chết đều có mạng số cả. Nếu Hồ cô nương chưa đến số chết ắt sẽ thoát nạn, bằng không thì lo lắng cũng chỉ vô ích, trái lại còn làm lỡ mất đại sự. Chúng ta chẳng thể nào vì Hồ cô nương mà để cho các vị tiền bối bị sa vào vòng nguy hiểm...

Nhạc Quần bất đắc dĩ đành đi theo Lãnh Tinh Như.

Kỳ thực Thất Trùng Thiên chính là Thần Nữ Phong, một trong mười hai ngọn núi của Vu Sơn, gồm có Vọng Hà, Thúy Bình, Triều Vân, Tùng Loan, Tập Tiêu, Tụ Hạc, Tinh Đàn, Thượng Thăng, Khởi Vân, Phi Phụng, Đẳng Phong và Tụ Tuyền. Trong số đó, Thần Nữ Phong là đẹp hơn hết.

Chiều hôm sau, Nhạc Quần và Lãnh Tinh Như đã có mặt tại miếu Thần Nữ dưới chân núi Thần Nữ Phong.

Hai người tiếp tục phi thân lên núi. Lãnh Tinh Như nói:

- Chúng ta nên ẩn thân trong bóng tối mà theo dõi những kẻ có âm mưu, vậy sẽ tốt hơn.

Nhạc Quần gật đầu:

- Đúng! Thiết nghĩ những tên ma đầu ấy chẳng ai khác hơn bọn Thủy Thiên Ngao và Thạch Lỗi!

Lãnh Tinh Như nhếch môi cười:

- Kỳ thực lũ ma đầu tuyệt thế không chỉ có hai người ấy đâu, họ còn phải chịu sai khiến của kẻ khác nữa...

Nhạc Quần sững sốt:

- Chẳng lẽ còn có nhân vật trong giới hắc đạo cao hơn họ nữa ư?

Lãnh Tinh Như nghiêm giọng:

- Rồi sư huynh sẽ rõ. Sở dĩ gia phụ chiều khai đại hội này chính là với mục đích dẫn dụ chúng ra mặt, hầu cùng với Tư Mã sư thúc, Lâu tiền bối và mọi người hiệp lực tiêu diệt.

Trên núi chỉ có vài ngôi nhà lá, một khu rừng trúc và dăm khóm kỳ hoa dị thảo. Khung cảnh ấy đủ chứng tỏ chủ nhân Thất Trùng Thiên đã sống rất đậm bạc trong suốt mấy chục năm qua.

Còn ở phía bên kia, trên khu đất khá bằng phẳng có đặt mấy mươi chiếc bàn và ghế đá, cơ hồ ngồi đầy người.

Trong số đó có ba lão nhân rất kỳ lạ, một đang nằm mọp trên bàn đá ngủ khò, chỉ thấy được vóc dáng lão cao to, tóc rối bời, một ngọn Bàn Long còn to cỡ miệng chén đặt ngang trên bàn.

Một lão nhân khác dáng người thấp bé, mặt đen như đáy chảo, đầu bịt vải trắng, mày rậm mắt to, trên mình không có vũ khí, nhưng sau lưng có một ống trúc rất to.

Lão nhân thứ ba có một tiểu đồng đứng đằng sau, vai đeo một cánh cung nhỏ với tên vàng.

Tiếp đến là Tư Mã Trường Hồng, Mai Nghinh Xuân, Phan Liễu Đại, Bạch Phát Hằng Nga, Lô Tử Vân, Đào Tiểu Hồng và Cổ Thánh Cố Thiên Nhất.

Phía bên kia là Thủy Thiên Ngao, Thạch Lỗi, Thạch Lộ Lộ, Lục Bình, mẹ con Triều Thiên Tiềm, cùng với Vô Nhận Đào Hoắc Kỳ, Vô Ảnh Thương Tả Thiên Hành, Hồng Đầu Thương Đẳng Tiểu Phi, Phi Thiên Đường Lang Cổ Kim và Phi Thiên Trách Mãnh Cổ Ngân.

Lão nhân có vị tiểu đồng đeo cung tên đứng sau lưng không cần hỏi cũng biết đó là Lãnh Phong, chủ nhân Thất Trùng Thiên.

Nhạc Quần thâm nhủ:

- Đây chính là đại hội Thất Trùng Thiên ư? Rõ là thời phong quá đáng!

Thế nhưng, qua thần sắc của nhóm cao nhân bạch đạo, ý nghĩ khinh thường của chàng lập tức tan biến, bởi vẻ mặt của những người ấy hết sức nghiêm nghị và trầm trọng.

Nhạc Quần và Lãnh Tinh Nhuấn thân sau một tảng đá to. Cả hai vẫn vô cùng thắc mắc, phải chăng là đại hội chưa bắt đầu? Hoặc đã kết thúc? Họ ngồi ở đây để làm gì? Vì sao lão nhân nọ lại mọp ngủ tại bàn? Vậy há chẳng thiếu lễ độ quá ư?

Cứ thế độ một giờ trôi qua, lão nhân nằm ngủ tiếng ngáy to dần, như thể trâu rống.

Chủ nhân Thất Trùng Thiên bỗng khoát tay trầm giọng nói:

- Tất cả những người trẻ tuổi hãy lui xuống núi ngay!

Một số thanh niên nam nữ lập tức lục tục xuống núi theo lệnh của trưởng bối.

Nắng chiều tắt dần, ánh sáng nhạt nhòa phủ trùm khắp miền hoang dã, màn đêm đã xuống.

Tiếng ngáy của lão nhân nọ càng thêm to hơn, như thể sấm rền, hồi âm vọng lại từ bốn mặt núi, mặt đất tựa hồ cũng thoáng rung động.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>